

ρείαις τὴν κερδοσκοπίαν ταύτην, διότι αἱ ἐκφράσεις, ὧν ὁ κ. Ὡδρῦ κατὰ τὴν πρῶταν ἐκείνην ἐποίησατο χρῆσιν, ἦσαν κατηγορηματικά καὶ ὀριστικά καὶ ἐνετυπώθησαν ἐν τῇ μνήμῃ μου. Ἐν συντόμῳ, ἠπειλείτο ὑπὸ ἀπειτήσεων καὶ δίκης, μέρος δὲ τοῦ χρημάτων τῆς προικὸς μου. ὅθ' ἠδύνατο νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν σιγὴν τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ. Ὑπῆρχεν ὁμῶς τὸ ἐξῆς, ὅτι κατὰ τὸ γαμήλιον ἡμῶν συμβόλαιον ἀπῆρτειτο ἡ ὑπογραφή μου. Ἐν πάσῃ τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ, ἀνεκάλυψα ἐν τὸς μικροῦ τὸ ἐξῆς κακόν, οὗ τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε δι' ἐμέ καταπληκτικόν, ὅτι εἶχον ὑπανδρευθῇ κλέπτῃν. Τότε παρετήρησα προσεκτικῶς τὸ πρόσωπον ἐκείνου ἀπηλλαγμένον τῆς προσωπίδος τῆς ἀφελείας καὶ ἀπλότητος καὶ ἔγνων τὸν ληστήν. Βλέπων αὐτὸν ἐξυρισμένον τὸ πρόσωπον καὶ τὴν κόμην ἐν χρῶ κεκαρμένῃ ἐνόμισα ὅτι βλέπω ἐνώπιόν μου κατὰδικόν. Αἱ φράσεις, ἃς ἀπήγγελλε πρὸς δικαιολογίαν του καὶ αἱ ὁποῖαι ἐξεφράζον τὰς ιδέας αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἡθικοῦ λόγου τῆς ὑπάρξεως τῶν χρημάτων, τὸ βλέμμα του καὶ ὁ ἦχος τῆς φωνῆς του ὅταν ὠμίλει, αἱ ἐλπίδες ἀνταμιβῆς προσεχούς, ἃς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἀνέπτυσσεν, ὅπως ἐπιτύχῃ τὴν συγκατάθεσίν μου—πάντα ταῦτα συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ συμπληρώσωσιν ἐν ἐμοὶ τὴν πρώτην ἀγανάκτησιν. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος ἐν τῇ αἰφνιδίᾳ μεταμορφώσεϊ τοῦ προσώπου μου ἀνεγνώρισε γυναικα, ἣν δὲν ὑπώπτευεν. Ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἐφοβήθη ἐκ τῆς αἰφνιδίᾳ ἀποκαλύψεως καὶ ἐξωτερικεύσεως τῆς τιμιότητος τοῦ χαρκατῆρός μου. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους τί τῷ ἐνδιέφερον; Ἐδῶσα τὴν ὑπογραφήν μου, ἐκεῖνος ἐσώθη, ἐγὼ ὁμῶς, ἡ σύζυγός του εἶχον ἀπολεσθῇ. Ἴσως, ἐὰν ἀνετρεφόμεν ἐν ἄλλῳ κύκλῳ καὶ ἐνωρὶς ὑπώπτευον τὰς ἐλαστικότητας καὶ συγκαταβάσεις τῆς συνειδήσεως αἵτινες εἰσὶ συνήθεις εἰς τὴν νεωτέραν κοινωνίαν, ὅθ' συνεχώρουν τῷ συζύγῳ μου διότι διῆλθε παρὰ τὴν ἀτιμίαν. Σοὶ εἶπον ὁμῶς ἥδη ὅτι οὐδεμίαν πείραν εἶχον τῶν τοῦ κόσμου. Ἀπελπισία ἐπαγέμετό μοι ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι ἦμην συνηνωμένη διὰ παντός πρὸς ἄνθρωπον ἄνδρα. Εἶχον τότε τὴν λεπτотάτην ἐκείνην συναισθησίν τῆς παρθενικῆς καὶ ἀγνῆς συνειδήσεως ἡ ὁποία οὐδ' ὡς οὐδ' ἀπτεταί ποτε τῆς ἀτιμίας. Εἶμαι σύζυγός κλέπτου!.. Ἰδοὺ τί ἔλεγον καὶ ἐπανελάμβανον κατ' ἐμαυτὴν ἔκτοτε καὶ ἐπὶ ὁκτὼ κατὰ συνέχειαν ἔτη ἐν τῇ πικρᾷ ἐρημίᾳ τῆς ψυχῆς μου. Ἐπὶ ὁκτὼ ἔτη φέρουσα ὄνομα ἐμποιοῦν μοι φρίκην, συνεμερίστην τὸν οἶκον καὶ τὴν πολυτέλειαν ἀνδρός, ὃν περιφρόνου. Ἐπὶ ὁκτὼ ἔτη ὑπῆρξα ἡ κυρία Ὡδρῦ, ἣν ἐγνωρίσατε, σοβαρὰ καὶ σιγὴ καὶ ἡ ὁποία ὁμοιάζει ζῶν ἄγαλμα τῆς γαλήνης καρδίας. Ἐὰν τις ἠδύνατο ὁμῶς νὰ ἀναγνώσῃ ἐν τῇ καρδίᾳ ἐκείνῃ, ἣν ἔκρινον τόσον καρτερικὴν, ὅταν καθημένη ἐν τῇ τραπέζῃ εἰς ἐπίσημόν τι δεῖπνον συνδιελεγόμην πρὸς τινὰ παρακαθήμενον περὶ τῶν μυρίων ἐκείνων ἀντικειμένων τῆς παρισιακῆς συνδιαλέξεως, βεβαίως θὰ ἐφοβεῖτο βλέπων τὸν μέγαν ἀμνητὸν ἰδεῶν ζωηρῶν, ἰδεῶν παθητικῶν, ἰδεῶν ἐπαναστατικῶν, διὰ νὰ εἰπῶ τὴν

κατάλληλον λέξιν, ἀμνητὸν βαθμηδὸν αὐξάνοντα καὶ πολλαπλασιαζόμενον.

«Νομίζω, φίλε μου, ὅτι τὸ μάλλον ἐπικίνδυνον δυστύχημα, ὅπερ δύναται νὰ πλήξῃ νεαρόν πλάσμα ὅπερ συνάμα τυγχάνει ἐμμανῶς ἀγαπῶν τὴν εὐλιπείαν, εἶναι νὰ βλέπῃ πρὸ αὐτοῦ θριαμβεύουσιν τὴν ἀδικίαν. Ἡ ἀδικία ἐκείνη, ἣν ὑπομένει τις φυσικῶς, ὡς ἀναπόφευκτον ἀνταπόδοσιν τῶν ἴσων, ὅταν εἰναί τις εἰθισμένος νὰ τὴν ἐξασκῇ ὁ ἴδιος, ἐξασκῇ θλιβεράν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς νεαρᾶς ψυχῆς ἡ ὁποία ἀπαχθάνεται τὸ κακόν καὶ προσβάλλει αὐτὴν κατὰ μέσον στήθος. Ἐὰν δὲ ἡ ἀδικία ἐξ ἧς πάσχει ἡ ψυχὴ ἐκείνη ἔχῃ ὡς συνένοχον ὁλόκληρον τὴν κοινωνίαν, τότε τὸ πρᾶγμα ἀποβαίνει τρομερὰ δοκιμασία καὶ δύναται νὰ τροποποιήσῃ τὴν διαγωγὴν τοῦ ἀτόμου καθ' ὅλον τὸν βίον.

(Ἀκολουθεῖ).

A. ΓΡΑΜΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ.

A'.

Γιὰ δέξ, γελάει ὁ οὐρανὸς καὶ ἀτράφτουνε τὰ τέτταρα καὶ ἀπὸ τὸν παράδειτον χιονάτα περιστέρια ὁ Πλάτης στέλνει, λούλουδα νὰ φέρουν μυρωμένα, νὰ χύσουν γέλοιο καὶ χαρὰ ἐς τὰ μάτια τὰ κλαμμένα.

Ἀκοῦστ' ἀκοῦστε τὰ πουλιὰ τί λένε τὰ οὐράνια...

«—χρυσὴ ἡ ἀπόψις ἡ βραδύα, χρυσὴ αὖριος ἡμέρα τὸ στέναγμα σοῦ τὸ πικρὸ παῦσα, φτωχὴ ὁρφάνια, ἔχεις Θεό, πατέρα,

τὸν Χριστὸ ἔχεις ἀδελφὸ, τὸν ἀκανθοστεμμένο.

Ἔχεις τὸν ἥλιο τὸν χρυσὸ ποῦ σοῦ σκορπᾷ ἀχτίδες διᾶς τὰ λουλούδια ποῦ κρατῶ αὐτὰ τὰ λέν' Ἐλπίδες.

Σ' ὁλόφωτη βλαστήσανε τοῦ Παραδείσου ἄκρα καὶ ἄκρα δροσιὰ τὰ πότιζε, τῆς Παναγίας τὸ δάκρυ π' Αὐτῇ, τὸ ὄνειρο τῆς γῆς, γιὰ σένα ἔχει χυμένο.

Ἐδῶ ἀνθοῦν οὐείρατα, ἐκεῖ γελοῦν ἀχτίδες

καὶ ἀπὸ τὰ οὐράνια κυλοῦν δροσιὰς βρόντες.

Ἐλπίζε μόνο. ἔλπιζε... καινούργιος χρόνος ἔμπαίνει ποῖος ξέρει τί βρέχει ὁ Θεός, ὁρφάνια μου θλιμμένη...

B'.

Χλωμὸ χαμόγελο ἡ αὐτὴ εἰς τὰ οὐράνια χύνει χτυπᾷ ἡ ὥρα, καὶ ἡ στιγμὴ ποῦ γρήγορα περνοῦνε θαρρεῖς μᾶς κράζουν: Χριστιανοί, δότε ἐλεημοσύνη πολλοὶ φτωχοί, κρυθόνουν, πολλοὶ φτωχοὶ πεινοῦνε πολλοὶ φτωχοί, ἀλλοίμονο! (καὶ εἶν' ὅλοι ἀδελφοί σας) ἄχ! τὴν καρδίαν ἀνοίξετε μαζὶ μὲ τὸ πούγγι σας!

Ἀχ! πόσα γέρουν ὁρφανὰ γυνὰ μετὰ ἐς τὰ χιόνια σὰν μαραμμένα κρίνα!

Ἐνθυμηθῆτε, χριστιανοί, τὰ παιδικὰ σας χρόνια, τὰ εὐτυχημένα κεῖνα...

Γιὰ δέτ' ἐκεῖ τὸν γέροντα αὐτὸν τὸν κουρελλιάρη
ὅπου θάρρεῖς ἐξέχαστε ὁ χάρος νὰ τὸν πάρῃ·
ποῦ ἔχει ἄσπρα τὰ μαλλιά 'σάν τοῦ βουνοῦ τὸ χιόνι!
ἀλλοίμονο! τοῦ τᾶσπρισε ἡ λύπη, ὅχ' οἱ χρόνοι...

Χύσετε δάκρυο· παιδιὰ κι' αὐτὸς ἀγαπημένα
εἰς τὴν ἀγκάλῃ ἐσφιγγε, τὴν δόλια του ἀγκάλῃ...
βορῆς θανάτου τ' ἄρπαξε 'σάν φύλλα μαραμμένα.
Ἄχ! ἄς 'μποροῦσα 'ς τὴ ζωὴ νὰ τοῦ τὰ φέρω πάλι!

*Ἀχ! ἄς 'μποροῦσα 'ς τὸν τυφλὸ νὰ δίνω μὴν ἀχτίδα
καὶ 'ς τὸ ἀηδόνι τὸ κλειστὸ ἐλευθεριᾶς ἀγέρα·
νὰ δίνω μάνα 'ς τὸρφανό, 'ς τὸ ξένο τὴν πατρίδα,
καὶ τὰ θαμμένα του παιδιὰ 'ς τὸν ἄμοιρο πατέρα!

Γ'.

Πρωτοχρονιά! μ' ἔρα χαρᾶς, εὐλογημένη ὥρα
π' ἀπ' τὴν καρδιὰ ἀλλάζονται φιλήματα καὶ δῶρα·
Μὴ δῶρα δίνης σήμερα εἰς ὅπ' ἰον θὰ σοῦ δώσῃ,
μὴ γεῦμα στρώνης ζηλευτὸ βίσι ὅποιον θὰ σοῦ στρώσῃ·
ἐκεῖ ποῦ λέγει ὁ φτωχὸς ἀπὸ μακρυὰ μὲ πόνο:
«Ἄχ! ἔφθαν' ἔφθανε γιὰ μὲ ἓνα ψιγὶ καὶ μόνο!...»

Μὴν ἀγοράζεις σήμερα διαμάντι καὶ βουβίνι
μὴδὲ βελούδο ποῦ εὐθὺς τὴ χάρι του τὴν χάνει·
εἶναι διαμάντι πλεῖδ λαμπρὸ ἢ ἐλεημοσύνη
ποῦ θὰ σοῦ γένῃ 'κεῖ 'ψηλὰ ἀθάνατο στεφάνι...

Πρωτοχρονιά! τὸν θησαυρὸ ἀνοῖξετ' εἰς τὴν καρδιὰς σας·
δὲσ' τε 'ς τὸ γέρο τὸ φτωχὸ μὴ σπῖθ' ἀπ' τὴ φωτιά σας.
Δόστε γλυκὸ χαμόγελο καὶ ἐλεημοσύνη
εἰς τὸν ἐπαίτη π' ὁ Χριστὸς ὁ ἴδιος ἔχει στείλει,
παρηγοριὰ καὶ γιαντιὰ 'ς τὸν ἀθηνῆ ποῦ σβύνει
κ' ἓνα φιλάκι 'ς τοῦ ὄρφανοῦ τὰ πικραμμένα χεῖλη·

Ποῖδ' ἔρεσι, δῶ ποῦ ἡ ζωὴ μὴ λάμπει καὶ μὴ σβύνει
ἀν' ἄλλῃ διτῇ πρωτοχρονιά ὄνειροαντισμένη;
'Ελεημοσύνη, χριστιανοί, δόστε ἐλεημοσύνη.
κ' αὐτὴ ἡ χάρι μοναχά, αὐτὴ ἡ χάρι μένει!

Κ. Α. Π.

H SEVERINE.*

Ἡ δημοσιογραφία ἐν Παρισίοις εἶναι σῶμα λίαν
δραστήριον, οὗ τὰ ἀποτελέσματα καθημερινῶς γί-
νονται καταφανέστερα. Δὲν ἐξετάζει μόνον ἀπλῶς
πολιτικὰ καὶ φιλολογικὰ ζητήματα, εἶναι ἡ πηγὴ
καὶ ἡ αἰτία πολλαπλῶν ζητημάτων, αἵτινα, ἡ ἰδία
φέρουσα εἰς φῶς, καθιστᾷ αὐτὰ εὐκρινῇ δίδουσα εἰς
τὸν λαὸν νὰ ἐννοήσῃ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον τὴν
ἐν τῷ κόσμῳ τοῦτ' ἀποστολὴν αὐτοῦ. Ἐὰν ὑπάρχω-
σιν ἐν Παρισίοις 100 ἡμερησίᾳ φύλλα καὶ περιοδικά,
τὰ 30 εἰσὶν πολιτικὰ, ἕτερα 30 εἰσὶ φιλολογικὰ, καὶ
τὰ ἄλλα πραγματεύονται περὶ τῶν ζητημάτων τῆς

ἡμέρας, ὑπὸ κοινωνικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν ἔπο-
ψιν, περὶ θεάτρων καὶ περὶ ἐπιστημονικῶν ζητημά-
των. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι οὐδεμία ἡμέρῃς εἶναι κα-
θαρῶς πολιτικῇ, καὶ αὐτοῦ τοῦ *Temps* καὶ *Journal*
des Debats μὴ ἐξαίρουμένων, πάντοτε ἐν αὐταῖς ὑπάρ-
χουσι ζητήματα ὅτε μὲν τῆς ἐλαφροῦς, ὅτε δὲ τῆς σο-
βαρῆς φιλολογίας. Ἀποτέλεσμα τῆς τοιαύτης διορ-
γανώσεως εἶναι τᾶξις σοφῶν, λογίων, κοινωνιστῶν
(ὑπὸ τὴν κυριολεκτικὴν τῆς λέξεως σημασίαν), κριτι-
κῶν πολιτικολόγων καὶ ἠθικολόγων. Ἡ τᾶξις αὕτη,
ἐνεκα τῶν ἀπαιτήσεων τῆς σημερινῆς κοινωνίας, κα-
θημερινῶς αὐξάνει, τὰ δὲ γραφόμενα ὑπ' αὐτῆς
καθημερινῶς ποικίλλουσι, ἀναλόγως τῶν προσόδων
τῆς ἐπιστήμης, καθημερινῶς καθίστανται τερπνότε-
ρα. Διὰ τοῦτο νεοσύστατος ἡμέρῃς ἵδνεται νὰ
προσδεύσῃ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, φθάνει οἱ ἐξέχοντες ἐν-
τῇ γαλλικῇ δημοσιογραφίᾳ νὰ συνεργασθῶσιν ἐν
αὐτῇ. Ἀποδείξῃς τὸ *Journal*, μολὶς πρὸ 3 μῆ-
νῶν ἐκδοθὲν καὶ ὅμως κατέχον νῦν μίαν τῶν περιφα-
νεστάτων θέσεων ἐν τῇ δημοσιογραφίᾳ τῆς γαλλικῆς
προσωπικότητος. Οἱ συνεργάται τῶν διαφορῶν ἡμερη-
σίων ἀποτελοῦνται ἐκ γάλλων ποιητῶν, πεζογράφων,
φιλοσόφων, πολιτικολόγων καὶ λοιπῶν.

Πρὸ ἔτους περίπου ἐφάνη καὶ ἡ κ. Severine, περὶ ἧς
πρόκειται νὰ κἀμωμεν λόγον ἐνταῦθα, γράψασα περὶ
κοινωνικοῦ τιος ζητήματος νομίζω ἐν τῷ *Figaro* ἢ
τῷ *Eclair*. Ἡ κ. Severine, ἄγνωστος ἕως χθὲς, εἶναι
νεαρά γυνὴ λίαν εὐειδής, ἥτις δὲν γνωρίζω τίνος ἐνε-
κεν ἐπεδόθη εἰς τὰ κοινωνικὰ ζητήματα. Ἡ γλῶσσα
ἧς ποιεῖται χρῆσιν εἶναι ἀμεμπτος, ἔχει ὅλας τὰς ἀ-
ρετὰς τῆς εὐσταθείας καὶ τῆς πεποιθήσεως. Γρά-
φει πάντοτε μετὰ σθένους σπανίως ἀπαντῶντος παρὰ
γυναικί, φέρει ἀποδείξεις, αἵτινες μόνον ἐκ γυναι-
κειᾶς καρδίας δύνανται νὰ πηγάζωσι καὶ αἵτινες διὰ
τὸν λόγον τοῦτον περιέχουσι πᾶν ὅ,τι καρδιὰ παρα-
δεδομένη εἰς τὴν προφύλαξιν καὶ τὴν θεραπείαν τῆς
πασχούσης ἀνθρωπότητος δύναται νὰ αἰσθανθῇ. Τὰ
ἄρθρα τῆς, καλλιτεχνήματα πολλάκις, περιέχουσι τὸ
δικαιτικὸν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἀρμύζει εἰς καρδίαν τοιαύ-
την, ἀπέναντι τῆς σκληρᾶς λογικότητος τοῦ νόμου καὶ
τῶν δικαστῶν, οἵτινες τῷ καθήκοντι αὐτῶν ἀκολου-
θοῦντες δὲν ἀποβλέπουσιν πολλάκις εἰς τὴν ψυχικὴν
κατάστασιν τοῦ ἀμαρτήσαντος. Πόσα δὲν προσπαθεῖ
νὰ κάμῃ ὑπὲρ τῶν πασχόντων ἀδελφῶν τῆς, ὡς λέγει,
καὶ πόσα κατωρθώνει πολλάκις! Ἡ ἔκτακτος αὕτη
ἐπιτυχία, παρήγαγεν ἐναυτῇ τὴν ἰδέαν ὅτι ὑπερβαίνει
τοὺς γάλλους καλλιτέχνους. Λέγει δὲ ὅτι δὲν ἀνχι-
νῶσκει εἰμὴ ὅ,τι γράφει, ἀκολουθοῦσα κατὰ τοῦτο
τὸν Πέτρον Λοτὶ. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι εἰς τὰ ζητήματα
εἰς τὰ ὅποια ἐξετάζει τοὺς χαρακτῆρας τῆς πασχού-
σης ἀνθρωπότητος, εὕρισκει τις λεπτότητα καὶ ἰδιο-
φυίαν οὗ τὴν τυχοῦσαν· ἀλλὰ δὲν πρέπει διὰ τοῦτο
νὰ μεταχειρίζεται τις τὴν εἰδεχθῇ τῆς ἀνθρωπό-
τητος μορφὴν πρὸς ἀνάδειξιν αὐτοῦ, πράγματος
τοῦ ὁποίου νομίζω ὅτι κἀμνει μεγάλῃν χρῆσιν ἡ
Severine. Τὸ ἐλάττωμα ὅμως τοῦτο δὲν πρέπει νὰ

*) Ἐπιστολὴ ἐκ Παρισίων.